

Arrest

nr. 170 491 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X, op 19 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 15 april 2016 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 augustus 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 13 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 93 206 van 12 juli 2012.

1.2. Op 21 juni 2012 wordt verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 27 december 2012 wordt verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 26 december 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 september 2013 onontvankelijk verklaard. Verzoekster wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 16 januari 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 1 april 2014 onontvankelijk verklaard. Verzoekster wordt tevens bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 1 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten:

BIJLAGE 13SEXIES

Naam, voornaam: Y.S.A.

(...)

nationaliteit: Pakistan

en kinderen Y.M.A.A.K.; Y.S.A.K.; Y.A.A.K. en K.Z.A.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.12.2012, haar betekend op 03.01.2013.

Betrokkene heeft na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 16.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster

betoogt dat de gemachtigde gefaald heeft rekening te houden met artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat verweerder bij het opleggen en het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van de betrokken vreemdeling. Verzoekster meent dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door dit niet te doen. Verzoekster meent dat bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie, minstens dat dit niet werd toegelicht. Zij stelt dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd aangezien er geen rekening werd gehouden met alle elementen in het dossier en haar te onrechte een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In de bestreden beslissing worden zowel de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, als de feitelijke grondslag aangegeven, met name het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel d.d. 27 december 2012 om het grondgebied te verlaten (kennisgeving d.d. 3 januari 2013), geen stappen heeft ondernomen om België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en bovendien op 16 januari 2014 een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster maakt niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om haar de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

In casu, heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoekster aanbracht die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld.

Uit het administratief dossier en uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 1 april 2014 blijkt ontegensprekelijk en in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift wenst te laten uitschijnen, dat het verblijfsrecht van de ex-echtgenoot van verzoekster, vader van haar minderjarige kinderen, wel degelijk werd ingetrokken.

Behoudens het feit dat de thans bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster van haar minderjarige kinderen wordt gescheiden daar zij het verblijfsrechtelijk statuut van hun moeder volgen, heeft zij evenmin tot gevolg dat verzoekster en haar kinderen zouden worden gescheiden van haar ex-echtgenoot, die zoals uit het administratief dossier blijkt illegaal op het grondgebied verblijft.

Verzoekster kan derhalve niet ernstig voorhouden dat er een schending zou zijn van artikel 8 EVRM.

Om voormelde redenen, kan verzoekster evenmin ernstig voorhouden dat de thans bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet

onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verzoekster toont niet aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen.

Verwerende partij merkt tevens op dat het vluchtrelaas van verzoekster door zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad werd beoordeeld. In beide gevallen werd de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoekster laat dan ook na te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan haar geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Door louter algemeen te stellen dat niet gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoekster er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. (zie: R.v.V., 19 maart 2013, nr. 99.256)

Bovendien kan – naast andere redenen - bij aanwezigheid van humanitaire omstandigheden steeds de opheffing van het inreisverbod worden gevraagd.

Gezien verzoekster geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarmee de omstandigheid dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Het middel is niet ernstig."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. In dit opzicht dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat verzoekster in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekster stelt dat vermelde motivering alleszins niet afdoende is om het inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zij stelt dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd aangezien er geen rekening werd gehouden met alle elementen in het dossier en de specifieke situatie, minstens wordt dit in het bestreden inreisverbod niet toegelicht.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid.

3.5. Vooreerst blijkt uit de motieven duidelijk dat het inreisverbod in casu het accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014.

In casu wordt verzoekster en haar kinderen een inreisverbod opgelegd omdat verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Met name heeft verzoekster geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 december 2012, haar betekend op 3 januari 2013. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld op drie jaar. Er wordt gesteld dat verzoekster, na het betekenen van *“dit bevel”* nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengen-grondgebied vrijwillig te verlaten. Bovendien heeft zij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 16 januari 2014.

3.6. De vraag die zich derhalve stelt is of de motivering van het bestreden inreisverbod afdoende is, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, zoals terecht wordt opgemerkt in het verzoekschrift.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Zoals verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenwel moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een

afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken. Er is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen de duur van het opgelegde inreisverbod afdoende verantwoordt (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod impliceert dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Dit wordt ook bevestigd door de Raad van State die in vaste rechtspraak er op wijst dat in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht is vastgelegd. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet omvat met andere woorden een motiveringsplicht (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

3.7. In de bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat door verzoekster *“Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.12.2012, haar betekend op 03.01.2013.”*

Dit vormt op zich geen afdoende motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

De daaropvolgende vaststelling dat verzoekster na dat ene bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering voor wat betreft de duur van het inreisverbod. De loutere vaststelling dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

3.8. In de nota met opmerkingen wordt betoogd dat verzoekster niet duidelijk maakt om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om haar de sanctie van het inreisverbod met een maximum-duur op te leggen. Volgens de verwerende partij volstaat de loutere verklaring in die zin niet om aan te tonen dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Hiermee hanteert de verwerende partij in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op haarzelf rust (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het is niet aan de vreemdeling om aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Zoals reeds gesteld impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij ook de maximum-termijn van drie jaar moet worden opgelegd. Indien verweerder meent dat er geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen, dan betreft dit in wezen een specifieke omstandigheid die bij het bepalen van de duur van het inreisverbod tot uitdrukking moet worden gebracht in het inreisverbod, quod non in casu.

Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoekster niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan haar geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). Waar verwerende partij er verder op wijst dat alle humanitaire redenen aangebracht door verzoekster om het grondgebied niet te verlaten, reeds door haar werden beoordeeld, stelt de Raad vast dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod geenszins blijkt dat met deze humanitaire redenen als specifieke omstandigheid rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er wordt louter verwezen naar de indiening van een aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder te vermelden welke afloop deze aanvraag heeft gekend en wat de invloed ervan is op het bepalen van de duur van het inreisverbod. Aldus beperkt de gemachtigde zich tot een loutere administratieve vaststelling die geen verband houdt met een in artikel 74/11, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval.

3.9. Derhalve moet in casu worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het bestreden inreisverbod, nu de vermelde motieven van het inreisverbod enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.

Er blijkt niet op afdoende wijze waarom de gemachtigde heeft geopteerd voor de maximale periode van drie jaren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod noch blijkt een onderzoek naar de situatie van verzoekster en haar kinderen.

De bestreden beslissing doet onvoldoende blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op zorgvuldige wijze tot een individueel onderzoek is overgegaan waarbij rekening wordt gehouden met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”*.

Waar in het bestreden inreisverbod geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijkt, kan de Raad zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen dat het bestreden inreisverbod niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De Raad kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe anders te besluiten.

De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES